

דף יט.

עין משפט זז.

אה"ע סימן לו פעיף ז

ז. כשם שהאב יכול לקדשה ע"י עצמו, ה"ה ע"י שלוחו^ל, או ע"י הקטנה עצמה^מ, באומרו לה צאי וקבלי קדושייך, ובלבד שיאמר לה כן בפני שני עדים למינוי הקבלה^נ, ואם גלוי לכל שהכינה לכך להכניסה לחופה, היינו כעדים, ויש חולקים וסוברים דאין הקטנה יכולה לקבל קידושה, דאין שליחות לקטנה^ס.

עין משפט ט.

אה"ע סימן כח פעיף יא

יא. יט. היה לו^ע משכון ממנה^פ אפי' בשעת הלואתו וקידשה באותה מלוה והחזיר לה המשכון, מקודשת. וי"א אף בלא החזיר לה המשכון מקודשת.

ל. משנה מ"א ע"א.

מ. להרמב"ן והראב"ד הוי מדין ערב כאומרת לו הנח על הסלע, ובקידושי שטר שאין כאן הנאה שנוכל לדמותו לערב טעמא דכיון שאמר לה הריהו כאמר מי שיתן לך כאילו נתן לי עיין ב"ש סק"ז, והרא"ש סובר דמהני מטעם שליחות אע"פ שקטנה היא מ"מ לעצמה ולזכותה יש לה שליחות.

נ. היינו להרא"ש שסובר דמצד שליחות הוא דמהני.

ס. הרי"ף והמרדכי. וכדי להוציא עצמו ממחלוקת יחזיק יד בתו או יעמוד אצלה, והמקדש נותן לתוך ידה, וכך עדיף משיקבל קידושה בעצמו כיון שי"א דאסור לקדש בתו קטנה, כמו שית' בסעיף ז', ובמקבלת בעצמה אין איסור. ואם עומד שם יאמר המקדש לאביה בתך מקודשת לי, ומ"מ אם לא היה שם אביה ואמר לבת בלשון בתך מקודשת לי מקודשת ודאי, וי"א דכשמכינה להכניסה לחופה, הוי כאילו מחזיק בידה, כ"כ בפסקי מהרא"י.

ע. מרב נחמן דף י"ט.

פ. דלא קנה מדר' יצחק. וי"א הוא הרא"ש והתוס' דלדעתם הופך להיות פיקדון והביאם הח"מ. ולדעת התוס' והרא"ש צריך דוקא שיאמר לה התקדשי לי בהנאת מחילת המלוה. כ"כ בב"ש ס"ק ל'.

דף יט:

עין משפט ד. אה"ע סימן לה פ"ה ה

ה ז. התנה עמה בשעת הקידושין שלא יהיה לה שאר כסות, תנאו קיים. אבל אם התנה על העונה תנאו בטל^ז, שכל המתנה על מש"כ בתורה ואינו של ממון, תנאו בטל^ק. וי"א דכל מה שתיקון רבנן הוי כמו שכתוב בתורה ואם התנה עליו תנאו בטל^ר.

אה"ע סימן פט פ"ה ז

ז ט. סילוק מירושתה מהני רק אחרי שאירסה וקודם שנישאה, דלאחר שנישאה לא מהני סילוק^ש אפי' בקנין, שאין אדם יכול להסתלק ממה שראוי לירש מעכשיו, ולפני האירוסין אין לה שייכות עמו אלא רק אחרי האירוסין דאגידה ביה קצת מועיל הסילוק.

הגה: י. אין לך אשה כשרה בנשים^ת אלא מי שעושה רצון בעלה.

צ. כמ"ש הר"ן דצערא דגופא לא ניתן למחילה, ולכן בטל.

ק. כתובות כ"ז בברייתא. ובמציעא צ"ד ע"א וכו"י.

ר. הגהות מיימוניות ריש דכותב, כמ"ש בכתובות פ"ד ע"א, ועיין בהגר"א.

ש. וע"כ בנישואים שניים שעושים תנאים בניהם שהבעל לא ירש אותה מתנים וכותבים בניהם בין הקידושין לנישואין. עיין ח"מ ס"ק י"ב וצ"ע איך מהני היום כשהבעל יורש אשתו ויש דברים הראויים לבוא שהוא לא יורש, ובניה רוצים להקנותם לאביהם, דהרי לא מהני סילוק אפי' בקנין, וצ"ל דמקנים אותם בלשון חיוב ולא סילוק וכך הוא בפ"ת ס"ק ג' בסופו ע"ש.

ת. הגהות מיימוניות מתנא דבי אליהו.